

Pondelok 13. týždňa

Mt 8,18-22

Sme povolani

Uvedomme si, že Ježiš nás pozýva k aktívnej spolupráci¹

Každý z nás má otca. Niektorým z nás ešte žije, ale niektorí ho už pochovali. Napriek tomu sa všetci zhodneme, že dôstojne pochovať svojho otca je povinnosť a prejav úcty voči nemu.

Preto ospravedlnenie, ktoré učeník podáva: „*Pane, dovol' mi najprv ísť a pochovať si otca*“ (Mt 8,21), sa nám zdá odôvodnené a Ježišova odpoveď: „*Pod' za mnou a nechaj nech si mŕtvi pochovávajú mŕtvych*“ (Mt 8,22), akoby protirečila pocitu prirodzenej slušnosti a synovskej úcty. Ježiš sám tvrdo karhá prestúpenie štvrtého božieho prikázania o úcte k rodičom.

Na správne pochopenie Ježišovej odpovede možno vychádzať z možnosti, že otec tohto učeníka ešte vôbec nezomrel. Na východe sa pohreb koná ešte v deň smrti, niekedy už po dvoch hodinách. Učeník chce vlastne povedať: „Dovol' mi ešte zostať doma tak dlho, kým môj otec nezomrie.“

Pán však chce prinútiť učeníka k rýchlemu, okamžitému rozhodnutiu. Keď sa raz vráti do kruhu svojej rodiny a k svojej práci, bude tým čoskoro taký opantáný, že nebude mať síl všetko to opustiť. V mravnom živote sú kritické okamihy, v ktorých to, čo sa nestane ihneď, neuskutoční sa už nikdy. Vietor veje. Ak stíchne, plachetnica už nebude schopná plavby. Ježiš povoláva aj nás: „Pod' za mnou.“ Chce, aby sme zanechali všetko to, čo bráni na ceste k spáse. Našu zlobu, nespravodlivosť. Zanechali kult bohatstva každého druhu, klaňanie sa falošným bôžikom, horoskopom, kartám, hviezdám a zanechali aj všetku neskromnú žiadostivosť.

Jedného zimného večera, rozpráva stará ruská legenda, k stareнке unavenej celodenným zhomom pribehli udychčani pastieri z neďalekých hôr. Jeden cez druhého rozprávali o akomsi kráľovskom dieťati, ktoré sa narodilo pred chvíľou v maštali. „Matka i dieťa potrebujú okamžitú pomoc. Ty to vieš najlepšie, pod' s nami,“ prosili nástojčivo. Ale stareнка v takú studenú noc ani nepomyslela na to vyjsť von z chalupy. „Dnes nie, zajtra prídem,“ vravela. Pastieri ešte nejaký čas naliehali, ale starena sa nechcela dať prehovoriť. Dodržala slovo. Len čo sa začalo brieždiť, teplo sa obliekla, zabalila do šatky potrebné veci na takúto príležitosť, pribalila šatku pre matku a zlatú lyžičku pre dieťa a vydala sa v smere maštale, ako jej vysvetlili pastieri. V maštali už nikto nebol. Len seno

¹ Porov.: HOLÍK, M. Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2005.

v jasiach a pošliapaná zem ukazovali na to, že včera sa tu naozaj stala neobyčajná udalosť.

Keď Pán volá, aby sme ho nasledovali, keď volá do svojej služby, treba urobiť ešte dnes to, na čo zajtra možno bude neskoro.

Rýchle rozhodnutie je tu nevyhnutnou a najnaliehavejšou podmienkou života a spásy. Kvôli spáse musí všetko ostatné ustúpiť na druhé miesto.

Amen.

WWW.EVANJELIUM.SK